

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Cuvânt de deschidere la adunarea generală a Agru-lui Diecezan

Excelență, Înalt Preasfințit Părinte,
Onorat Congres, Onorați oaspeți.

Suntem adunați azi la al patrulea Congres Diecezan al Agru-lui în eparhia de Maramureș, convocat la Sighet, pentru ca noi să dăm seamă despre cele făcute, dela data ultimului Congres Diecezan, ținut la Șomcuta Mare, anul trecut în zilele de 25—26 August, iar Domnia Voastră, pentru ca să puteți trage concluziuni cvenite, privind activitatea noastră, că anume unde și ce s'a lucrat, unde și ce a fost neglijat, unde și ce a fost eventual greșit și apoi ca împreună să stabilim ce avem de făcut, ca să fim întocmai conformați chemării Preasfințitului nostru Părinte Papa Piu al XI-lea, supranumit Papa Acțiunii Catolice, anume privind chemarea laicilor la apostolat.

După ce anul trecut am primit încurajarea însușită la Congresul Agrului General ținut la Lugoj, în prezența însuși a Majestății Sale Regelui Carol al

II-lea, participând M. Sa personal în procesiunea Euharistică și la sfințirea catedralei renovate sub inspirațiune supranaturală a Excelenței Sale Episcopului Alexandru al Lugojului, — ne-am pus la lucru cum ne-au permis puterile, și dacă nu am făcut lucruri mari, nu lipsa simțului de datorința sfântă, nu lipsa curajului și a voinței, în special pe lângă absoluta lipsă a celor materiale, LIPSA INTERESULUI GENERAL este motivul că ideea Agrului nostru nu a dat încă semnul că ar fi prins rădăcină dătătoare de o viață similiară Acțiunii Catolice de pe întreaga față a pământului, dar mai cu seamă cum activează în occidentul Europei și în toate Statele latine din America de sud.

Războiul mondial cu toate consecințele lui bune și rele, economice și spirituale pare că a împărțit omenimea întreagă în două tabere, întocmai cași

cum a fost când nu erau decât numai cei doi frați, fiii lui Adam și Eva: Cain și Abel. Cain lucrător de pământ și răutacios, Abel păstor de oi și om drept. Aducând odată jertfă lui Dumnezeu, Cain din fructele cele mai rele ale pământului, Abel din cele dintâi născute ale turmei sale.

Domnul a căutat spre Abel și spre darurile lui, iar la jertfa lui Cain nu s'a uitat. Pentru aceea Cain s'a întristat și s'a schimbat fața lui. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: pentru ce te-ai întristat? FĂ BINE ȘI TE VOIU IUBI, ca pe fratelă tău, IARĂ DE VEI FACE RĂU PEDEAPSA VA STA ÎNAINTEA UȘII TALE. Dar Cain n'a ascultat de Dumnezeu, ci într'o zi zice fratelui său: Vino să eșim la câmp. Și a fost când erau ei în câmp s'a sculat Cain asupra fratelui său Abel și la ucis.

Sporindu-se oamenii pe pă-

mânt se ocupau unii cu păstoritul de vite, alții purtau industrii și au fost și de aceia cari se ocupau cu artele frumoase. Dar în măsura în care se sporea numărul lor, creșteau și fărâdelegile între ei. Astfel curând s'au împărțit în două cete, una a oamenilor buni numiți fiii lui Dumnezeu, alta a celor răi, chemați fiii oamenilor.

Și oare nu era totdeauna și nu este încă și azi de atâtea mii de ani împărțită omenimea în astfel de două cete mari. Una a oamenilor buni, alta a celor răi, deși toți frați suntem. Și oare nu se ucid chiar și azi în Rusia, în Mexic, în Spania și în Germania și încă în atâtea locuri, fiii lui Dumnezeu de fiii oamenilor? Și oare nu știu și le țin și azi fiii lui Dumnezeu cele ce a zis Domnul lui Cain când acesta voia să se ascundă dela fața lui Dumnezeu, ca nu cumva cel ce-l va afla pe el să-l ucidă: nu te va ucide, că acela ar fi de șapte ori mai pedepsit.

Așa fiind, fiii lui Dumnezeu îndură toate relele, toate torturile trupești și sufletești, moartea trupească și ce e și mai mult chinuri sufletești, iar cu cât sunt ei mai răbdători, cu atât fiii oamenilor sunt mai infernali. Cu cât sunt mai răbdători aceia, cu atât sunt mai cruzi aceștia, iar cu cât durează mai mult aceasta luptă, criza economică și cea morală, cu atât mai tare se evidențiază desbinarea omenimei în acele două cete amintite, și anume de una parte fiii lui Dumnezeu, iară de alta parte fiii oamenilor.

Fiii lui Dumnezeu din toată lumea, în număr covârșitor, se strâng în jurul Vicariului lui Hristos, răzîmându-se de Biserica zidită pe Petru — Chifa — ce se tâlcuește piatră — carele a primit porunca ca să fie păstor și acel păstor, cu 261 de drepti urmași ai săi îndeplinesc acest mandat din unul și același centru, din Roma, de 19 veacuri.

Fiii oamenilor sunt împrăștiați în toate timpurile și peste toate locurile, fără ca să aibă un centru sau un cap și sunt trași și împinși, duși și seduși când dintr'un loc când din altul, când din Moscova, când din Mexic.

În zilele noastre pare că aceste unități separate duc o luptă concentrică în contra Romei eterne, contra acestei Biserici zidită pe piatră. Și până când acești fii ai oamenilor duc aceasta luptă concentrică la aparență în contra Bisericii lui Hristos, lupta propriaminte merge în contra fiilor lui Dumnezeu, în contra fericirii lor vremelnice și ce e mai mult în contra fericirii lor veșnice, pentru perirea lor spre veci, aceștia, pare că se dezintere-sează în mod absolut de aceasta luptă prin lașitate și își liniștesc conștiința — dacă mai au — invocând asigurarea Mântuitorului ca întemeietorul acestei Biserici, că nici porțile iadului nu o vor birui.

Oare între astfel de împrejurări nu se impune datorința celor cari se țin de ceata celor buni să se întovărășească și ei la fel cum încearcă a se întovărăși dușmanul?

Oare nu este chiar trădare din partea celor buni această resemnare, această lașitate? Această nepăsare? Acest indiferentism atuncea, când de atât de aproape și din toate părțile ne amenință pericolul? Când pare-ni-se că am fi uitat cuvintele Domnului Dumnezeu spuse lui Cain, când acesta devenind ucigaș era trist: Pentru ce te-ai întristat? FĂ BINE ȘI TE VOIU IUBI, ca pe fratele tău, IARĂ DE VEI FACE RĂU, PEDEAPSA VA STA ÎNAINTEA UȘII TALE?

Oare nu suntem noi ucigași de mai multe ori? Oare în afară de rău facem noi și ceva bine? Oare nu suntem întristați? Oare nu vedem noi că PEDEAPSA DEJA STĂ ÎNAINTEA UȘII NOASTRE?

Dacă noi nu o vedem, văd aceasta Păstorii cei buni, depe înălțimea pietrei pe care este așezată Biserica cea adevărată a lui Hristos.

A văzut acest pericol, acuma s trecuți patruzeci de ani, Păstorul suprem Papa Piu al IX-lea când prin Enciclica „Rerum Novarum” încă în anul 1891 la 15 Maiu a atras atențiunea tuturor conducătorilor legali, tuturor credincioșilor ascultători de păstor, că pofta arzătoare a noutăților ce demult neliniștește popoarele, ascunde un mare pericol. Când acest pericol cu trecerea războiului mondial și alor patruzeci de ani s'a mai pronunțat nefiind luat în seamă cuvântul și chemarea Păstorului, Păstorul urmaș, actualul Papa PIU al XI lea, împlinindu-se tocmai

patruzeci de ani, în anul 1931 în ziua de 15 Mai în al zecelea an al pontificatului său, printr'o altă scrisoare enciclică numită: „Quadragesimo Anno” nu se mai îndestulește a face numai atenți pe cei interesați de acest pericol, ci el face mai mult, el chiamă pe cei buni la o întovărășire, arătându-ne chiar și calea de urmat.

Constatând Preafeticul Părinte în aceasta scrisoare enciclică — după informațiuni primite din toată lumea — că înșși conducătorii economiei s'au abătut dela drumul cel drept, nu se putea ca și marea masă a lucrătorilor să nu apuce pe acelaș drum primejdios. Astfel a devenit un izvor de stricăciune morală munca mânilor, care a fost destinată de Pronia părintească a lui Dumnezeu, chiar după căderea în păcat a celor dintâi oameni, spre folosul trupesc și sufleteș a lor. Recomandă deci ca singură scăpare: o întoarcere sinceră și complectă a oamenilor la învățătura evanghelică, anume la poruncile Aceluia, care are cuvintele vieții veșnice, atari cuvinte, cari nu vor trece chiar de-ar dispărea cerul și pământul.

Iar la baza punerii în aplicare a acestei întoarceri o pune legea carității, care este legătura desăvârșirii, pentru că o adevărată colaborare între toți pentru scopul binelui comun este numai atunci cu putință, când toți împreună lucrători și toate clasele sociale sunt pătrunse de adevărul, că ei aparțin împreună ca membrii unei

mari familii, ca copiii ai unui și aceluiăș Tată ceresc, că făcând parte din corpul mistic al lui Hristos, așa încât dacă suferă un membru, o simțesc toate celelalte.

Numai din aceasta răspândire în lume a spiritului evanghelic, spirit al CUMPĂTĂRII creștine și al IUBIRII, care le cuprinde pe toate, nădăjduiește Preafeticul Părinte să izvoarscă aceea deplină și dorișă REINOIRE a societății omenești în Hristos și aceea „PACE A LUI HRISTOS IN IMPĂRĂȚIA LUI HRISTOS.”

Astăzi avem în fața noastră — precum s'a mai întâmplat în decursul istoriei bisericești — o lume care e aproape în întregime căzută în păgânism, numit și neopăgânism.

Pentru ca aceste întregi clase de oameni să fie aduse înapoi la Hristos, pe care L-au tăgăduit, e nevoie înainte de toate a alege din sânul lor și a forma ostași ajutători ai Bisericii, cari să-i cunoască bine atât pe dânșii cât și ceea ce judecă și să știe a le vorbi la inimă cu o iubire cu adevărat frățească.

Să se unească deci toți cei de bună voință, cari sub păstorii Bisericii voiesc să ducă aceasta bună și pașnică luptă pentru cauza lui Hristos. Toți conduși și învățați de Biserică, să se unească împreună pentru reinoirea societății omenești în spirit creștinesc. Să se silească fiecare a contribui cu ceva la aceasta, după pricepere, putere și împrejurările în cari se află, să nu se caute pe sine și in-

teresele proprii, ci numai cele ce sunt ale lui Hristos.

De astfel de ostași ai lui Hristos avem nevoie mai ales în ziua de azi, — zicea acelaș Părinte, — ca să lucreze cu toate puterile pentru păzirea familiei omenești de o nespusă nenorocire, care o amenință, dacă ar ajunge să stăpânească aceea ordine de lucruri, care IMPOTRIVA oricărei legi evanghelice, ar călca în picioare orice drept NATURAL și DUMNEZEESC.

Biserica întemeiată pe stânca de nedistrus, nu are de ce să se teamă, pentru sine, întrucât ea știe sigur, că porțile iadului nu o vor învinge. Da, experiența de veacuri îi arată că ea iese din furtunile îndreptate împotriva ei mai întărită și mai strălucitoare. Dar inima ei de mamă o face să se cutremure la gândul nenumăratelor primejdii ce amenință pe mii de oameni în asemenea furtuni și mai ales de grozavele pagube spirituale ce ar urma din ele pentru atâtea suflete răscumpărate cu sângele lui Hristos și amenințate de osânda veșnică.

Pentru a lupta în contra acestor rele suntem chemați de Preafeticul Părinte în Acțiunea Catolică, la aceasta luptă bună și pașnică, sub conducerea păstorilor Bisericii — noi laicii și aceasta împreună lucrare este chemarea Agrului și chiar pentru aceasta este atât de trist că până azi atât de puțini au înțeles și au urmat acestei chemări.

În speranța că acest Congres va avea rezultatul dorit, declar de deschis al patrulea Congres Diecezan al Agrului în Eparhia Maramureșului, convocat pentru ziua de azi la Sighet.

Congresul Agrului Diecezan

la Sighet 17—18 August 1935.

Imprejurări speciale, impuse de unele evenimente, au cerut ca congresul Agrului din acest an să treacă mult limitele congreselor similare. Acest congres a trebuit să fie o mișcare de solidarizare catolică și o caldă manifestare de sărbătorire a *Excelenței Sale Episcopului Dr. Alexandru Rusu*, care primul a știut să ia cuvântul împotriva atacurilor mincinoase adresate Bisericii catolice și Capului ei, Pontificelui Roman, — în adunări publice sub masca unor mișcări de înaltă esență națională.

Congresul a întrecut toate așteptările. Mulțimea s'a adunat, cum încă nu s'a mai văzut în Sighet.

Cine au fost de față ?

Dintre străinii sosiți la Congres remarcăm pe Domnul Ștefan Suciu v. președinte, directorul minelor din Baia Mare cu Doamna, Dr. Ionel Pop, secretarul gen. al Agrului Diecezan, avocat; Vasile Mureșan șef contabil împreună cu 13 membri ai Agrului din Baia Mare. Din Satu Mare: Aurel Dragoș arhidiacon. Ion Berinde preot-profesor cu Doamna. Reprezentantul Agrului din Sălaj. Vladimir Frolo advocat din București, Dr. Dominic Nicolăeș din Oradea, Ludovic Vida canonic, Ilariu Borș canonic etc. etc. afară de mulțimea Agriștilor din Sighet și Mara-

mureș. Numărul total al celor prezenți s'a evaluat — după părerea poliției — la 12—13000 persoane.

Primirea Ex. Sale Episcopului.

După programul fixat, Excelența Sa Episcopul sosește din Baia Mare punctual la orele 5. La intrarea în oraș este primit de mulțimea credincioșilor din parohia Sighet II. în frunte cu părintele *Dariu Vlad* prot. on., care în cuvinte calde urează bun sosit. După răspunsul dat Excelența Sa este rugat să treacă din automobil într'o trăsură trasă de 4 cai albi, ca să fie condus de un banderiu compus din 120 de călăreți și de o procesiune numeroasă la biserică. În fața casei parohiale, la poarta triumfală, Excelența Sa este întâmpinat de președintele Agrului Dr. F. Mihaly și de membrii Agrului din Sighet împreună cu reprezentantul armatei. Și aici s'au rostit cuvinte calde de bun sosit și aici răspunsul Excelenței Sale plin de vervă a adăus la tăria credinței noastre. În ușa bisericii clerul îmbrăcat în odăjdii așteaptă pe șeful său. Cuvânt de primire rostește Reverendisimul *Ștefan Popp* vicar paroh Sighet I. După Răspunsul dat de Excelența Sa se începe Vecernia în decursul căreia Reverendisimul *Ștefan Pop* predică.

Concertul.

După masa comună, la care au participat 40 de persoane, la oarele 9.30 s'a început în sala teatrului orășenesc concertul Congregației Mariane „Maica Indurărilor.” Programul compus numai din compoziții religioase a fost executat cât se poate de bine. Dirijorul *Dimitrie Stan* profesor și-a pus tot sufletul și toată priceperea sa, dar mai ales multă inimă, ca interpretarea compozițiilor lui Muzicescu, Kiriac, Ioana Ghica, Vidu și compozițiile sale proprii să redea într'u adevăr aceea, ce compozitorii au dorit. A reușit. Disciplina, pregătirea muzicală a membrilor corului, priceperea dirijorului au scos la suprafață valorile artistice ascunse în liniile portativului.

Un moment de protest energic împotriva acuzelor aduse nouă, catolicilor, — că nu suntem buni români, a fost imnul papal executat de corul îmbrăcat în costum național. Solul de pian al Domnișoarei *Adriana Mihalyi*, executat cu știința și dexteritatea artistei rutinate, a delectat mult publicul. Domnișoara *Dora Cserveny* a cântat apoi aria bijuteriilor din opera *Faust* și *Seara mare* de T. Brediceanu. Nu suntem noi chemați ca să apreciem frumuseța și valoarea vocii acestei adevărate artiste. Suntem prea slabi. Dar dacă nu putem să apreciem adevărata artă din

lipsă de cultură muzicală, putem să simțim aceea plăcere înălțătoare, ce ne-a produs vocea Domnișoarei Cserveny, apreciată nu numai la noi acasă, ci și la opera din Cluj, a cărei membră este. Afară de solourile pomenite corul a executat următoarele compoziții: 1. Mântuire. Cor de Vidu. 2. Apărătoare-i Doamne. Cor de D. Stan. 3. Sfinte Dumnezeule. Cor. de D. Stan 4. Sfânt. Cor de Muzicescu. 5. Lăsați pruncii să vie la mine. Cor de Ioana Ghika. 6. Veniți să ne închinăm Domnului. Cor cu solo sopran (Dș. Cserveny) 7. Hristos din morți a înviat Cor de D. C. Kiriac.

Publicul a trăit un ceas de elevare sufletească.

Duminecă 18 August.

Abia se miște de ziuă, și lumea se mișcă. Pe rând sosesc procesiunile din Sarășau, Iapa, Vad, (Rona de jos a sosit încă de cu presară), Săpânța, Nănești, Bărsana, Breb, Hoteni, Satșugatag. Văzduhul e străbătut de cântecul miilor și miilor de pelegri, până ce mulțimea a pătruns și în cele mai ascunse străzi ale orașului. Pe terenul împădurit din dosul primăriei e asemenea mare ferebere. Aici se ridică altarul. Apar pe rând Dnele Dr. Dorș. Dr. Balint, Șerban, D. Mihalyi, Bran, Dșoara V. Cherecheșiu și încep a înfrumuseța locul unde se va săvârși Liturghia arhieriească. În curând covoare de o rară frumusețe acopere mesele și podiile menite pentru serviciul divin. Flori frumoase

împodobesc sfânta masă. La orele 9 totul este gata. În acest timp au sosit și preoții designați pentru Liturghia arhieriească. Se îmbracă în capela Liceului de fete, apoi ies întru întimpinarea Arhierelui. Între timp mulțimea a inundat păduricea. Un cordon de nepătruns incunjoară altarul. Mii și mii de capete ridicate privesc spre locul, de unde trebuie să sosească Arhierul.

În momentul sosirii mulțimea se despartă în două părți, dând drum Arhierelui condus în procesiune. Corul Congregației este așezat la stânga altarului. Și îndată, în umbra copacilor verzi, în frumoasa biserică a naturii începe Liturghia. Păstorul între oile sale. Aceasta impresiune am avut-o, văzând pe Episcopul în mijlocul mulțimii. Credincioșii pătrunși de solemnitatea momentului, în tăcere mută ascultau sau se rugau. Abia ici colo era ceva mișcare, produsă de câte unul dornic de a vedea mai de aproape. Predica rostită de Preasfințitul, cu motive locale și actuale, știm, că a pătruns adânc sufletul tuturor. Mica corabie a Bisericii din Sighet deși este asaltată, totuș nu se va scufunda. Unde este atâta credință, acolo neînțelegerile sunt numai aparente.

La cuminecare s'au prezentat toți aceia, cari nu s'au cuminecat la Liturghia celebrată în biserică mai de vreme. Și numărul lor a fost mare, foarte mare. Acest fapt a dat serbărilor din Sighet acel spirit religios, care înainte de toate ser-

bează prin apropiere la acel Isus, pe care vrea Agru, să-L introneze de Stăpân aici pe pământ.

Procesiunea Euharistică.

Aproape de sfârșitul Liturghiei, aranjatorii au stat nedumeriți. Cum vom putea aranja în coloane de câte 10 atâta lume? Chestie grea de rezolvit, ba imposibilă. Unul dintre aceia, cărora s'a încredințat așezarea credincioșilor, transpirat și răsuflând din greu raportează: Nu putem face nimica. Sunt atâția, că ar trebui cel puțin 100 de persoane ca să pună pe fiecare la locul său. Eu — care scriu aceste — știu, că nici 500 nu ar fi ajutat. Dar Dumnezeu, care orându-este toate, a ajutat și acum. Convoiul pleacă dela sine. Nu în șiruri, dar totuș frumos. Seamăna mult acest convoiu cu acela din Ierusalim din Dumineca florilor. Oșanalele nu mai încetau, cântecele străbăteau aerul, un strigăt de bucurie a fost sgomotul imenz eșit din mii și mii de gâltejuri: aici Hristos stăpânește. Și așa fără aranjament și fără coloane așezate, procesiunea noastră a fost impunătoare și totuș, cât se poate de disciplinată. Nici un act inconvenient nu s'a săvârșit. Liturghia și procesiunea au luat sfârșit în fața bisericii, unde Arhierul a binecuvântat poporul.

După masă. Paraclis.

La orele 4 — după terminarea mesei comune, la care cu aceasta dată au participat 126 de persoane, — s'a oficial Paraclisul. Cu aceasta ocazie au fost primite 14 noițe în Congregația Mariană.

Primirea solemnă a săvârșit-o însuș Ex. Sa Episcopul Prin primirea celor 14 noițe, numărul congreganistelor a crescut mult. Azi Congregația are 56 de membre cu vot.

Sedința festivă a Congresului

s'a ținut la orele 5 30 în teatrul orașenesc. Pe scenă iau loc membrii comitetului în frunte cu Episcopul, corespondenții ziarelor, delegații altor organi-

zațiuni, între cari și Domnul Micle, din îndepărtatul Sălaj. Exc. Sa deschide gedința cu o scurtă cuvântare, în care aduce salutul Bisericii. Urmează apoi cuvântarea președintelui *Dr. Florentin Mihalyi*, pe care în alt loc o publicăm în întregime. Salutul autorităților a rămas, cu excepția primăriei, care prin rostul subprimarului *Dr. Filipciuc* aduce omagii Excelenței Sale Episcopului și Congresului. Urmează apoi raportul secretarului general *Dr. Ionel Pop*, ascultat cu multă atențiune de asistență. Acest raport, care relevă situația de azi a Agrului, îl vom publica în numărul viitor. Raportul casierului, care arată un sold de 10.000 Lei, nu este strălucitor. Se resimte criza. Ca verificatori sunt aleși Dnii: *V. Pop* directorul școlii normale, *V. Muresan* șef contabil din Baia Mare, *Grigore Rîțiu* preot profesor și *Pop Petru* director de bancă din Sighet. Rapoartele sunt primite fără observațiuni.

Urmează apoi temeinica conferință a păr. *Dr. D. Nicolăeș* din Oradea despre munca în concepția creștină. Arată dezvoltarea ideii muncii din timpurile cele mai vechi, când munca încă era rezervată exclusiv claselor inferioare, ca ceva rușinos. Creștinismul a dat timbrul de nobleță muncii. Rolul Bisericii a fost mare în aranjarea chestiunilor sociale ivite în urma multelor conflicte. Rolul Pontificilor Romanilor, enciclicele papale și întreg spiritul Bisericii este pentru munca cinstită. Regularea și deslegarea chestiunilor sociale se poate face numai în spiritul Bisericii. Păcat că aceasta splendidă conferință n'a fost ascultată de mai mulți intelectuali, cari au strălucit prin absența lor.

Urmează apoi conferința Domnului *Vladimir Frollo* din București, conferință întreruptă la fiecare moment de aplauzele frenetice ale asistenței. Insași tema conferinței: Româнизм și catolicism a captivat spiritele atât de agitate și pe tema aceasta decând cu conferințele antirevizioniste ale Domnului *Ghibu* ni se vrea răpi dreptul nostru de a fi români. Domnul *Frollo* e

optimist, foarte optimist, el crede, că tot ce se face, se va întoarce în favorul nostru, căci toți trebuie să se reîntoarcă la matcă. Argumentele aduse de Domnul *Frollo* nu au fost necunoscute, inse au fost atât de bine plasate și sintetizate, încât totul s'a părut că este o revelațiune și am ascultat cu nădejdea unui viitor strălucit. Chiar și calitățile noastre ascunse au fost descoperite de Domnul *Frollo*. Ne bucurăm, că Domnul *Frollo* a primit sarcina de a ținea conferință. Ne-am unit în cuget catolici de rit răsăritean și apusan și sora apuseană ne-a adus prin graiul Domnului *Frollo* respectul față de noi înșine și ne-a luminat orizontul atât de întunecat — la părere.

Mulțumim atât părintelui *Nicolăeș* cât și Domnului *Frollo* pentru clipele fericite cauzate prin conferințele pomenite.

Piesa Sfânta Iulia.

Seara la orele 9 30 tot membrele Congregației Mariană au jucat o piesă religioasă în trei acte, traducerea *Ds. profesoare dr. Irina Berinde*: Sfânta Iulia.

Textul piesei este potrivit spiritului Agrului. Ar fi bine ca piesele de acest soi să se popularizeze.

Iată conținutul, pe scurt, al piesei: Actul I. În Cartagina după lupta câștigată de *Genesic*, Iulia nobilă este vândută de sclavă. Ajunge în casa unui sirian bogat *Eusebiu*, care o cumpără. Iulia devine sclava *Eusebiei*, fiicei lui *Eusebiu*. Actul II. Iulia își exercită influența binefăcătoare și vestește cuvântul Evangheliei. Impiedecă pe *Eusebia* să primească invitația lui *Felix*, guvernatorul insulei Corsica, la serbarea ținută în onoarea zeilor. Pentru acest fapt Iulia este întemnițată. Actul III. *Eusebia* vizitează pe Iulia în temniță. Eroismul și iubirea acesteia față de *Isus* într-atâta o influențează, că refuză să devină soția lui *Felix*. Iulia e judecată la moarte. Apar doi ingeri, unul îi aduce Iuliei o cruce, iar celalalt îi întinde cununa martirilor.

Jocul interpreților a fost ireproșabil. *Dna Niza Dr. Chiș* a corespons într-o parte în rolul

greu al Iuliei. Momentele de inspirație supranaturală, eroismul martirajului, credința tare ca stânca toate au fost redade cu succes de *Dna Dr. Chiș*; cu drept cuvânt s'a întrebat de cei străini, dacă *Dna Dr. Chiș* nu este artistă de carieră?!

Domnul Calinici a creat rolul lui *Eusebiu* cu priceperea și cunoscută. Din primul act deja arată, că a înțeles rolul său și l-a trăit. Nuanele fine ale textului le redă fidel. Este tipul păgânului, care simpatizează creștinismul, ca însăși văzând fericirea și bucuria Iuliei de a se uni cu *Hristos*, simpatia vagă să o schimbe în credință adevărată. Rolul *Eusebiei* l-a interpretat *Dșoara Maria Berinde*. Costumele-i corespunzător, mascarea potrivită, jocul bine studiat, totul a dat un rezultat splendid.

Dșoara Anisia Popp, *Dna Maria Oros*, *Dșoara Smaranda Sânjoanu*. Domnii: *Ștefan Dunca*, *Dimitrie Pop*, *Ilie Roza* și *Ioan Comșa* s'au achitat în mod strălucitor de rolul lor. Nu este în competența noastră ca să apreciem aportul artistic adus de Doamnele. Doamnișoarele și Domnii cari au jucat. Lăsăm aceasta în sarcina altora, cât și critica baletului executat cât se poate de splendid de *Ds Emilia Bașca*, *Margareta Bathori*, *Amalia Balint*, *Amalia Chindriș*, *Maria Oros* și *Smaranda Sânjoan*. La tot cazul, marile publice a rămas încântat.

Așa s'au terminat serbările propriu zise ale Agrului, ca apoi lumea să se petreacă până'n zori la balul aranjat de studenții maramureșeni din București împreună cu tineretul greco-catolic român din Sighet.

Ne-am depărtat la vetrele noastre în ferma convingere, că solemnitățile din Sighet într-o adevăr au fost afirmarea catolicizmului și românizmului nostru. Ne-am depărtat cu credința că acel popor, care știe să se manifesteze cum s'a manifestat, va rămânea totdeauna credincios lui *Hristos*. De altcum atât de mult avem încă de scris despre aceste serbări mai ales în ce privește foloasele morale, încât în numărul viitor vom revni.

Pentru comitet răspunde: *Titu Berinde*

